

Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 2 FEBRUARI 2009 het
hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not. nr. de 66.L2.1311/04/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. zaakvoerder, geboren te
on wonende te
2. landbouwer,
geboren te op wonende te
3. openbaar bestuur, KB
11.7.1973, met maatschappelijke zetel te

Verdacht van :

Te op niet nader te bepalen data, in de
periode van 1 juli 2003 tot en met 31 augustus 2003

de eerste, de tweede en de derde

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 1-1, 146 al. 1-1, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 1,1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in

3° beklaaide / tegen al de beschikkingen voor het vonnis
 1° beklaaide / tegen alle beschikkingen op 12 februari 2009

* Hooger beroep door
 op 11 februari 2009. * Hooger beroep door

....

1. Procedure

De rechtbank nam kennis van:

- de rechtsgeldig betekende dagvaarding waarmee de zaak aanhangig werd gemaakt;
- de overschrijving van de aanhangig makende dagvaarding op het hypotheekkantoor te _____ waarmee voldaan werd aan art. 160 DORO;
- het tussenvonniss van 6 juni 2008 waarbij voor de derde beklagde een lasthebber ad hoc werd aangesteld;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 31 oktober 2008:

- het openbaar ministerie, waargenomen door _____ substituut-procureur des Konings, in zijn middelen en eis;
- de eerste beklagde _____ in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door zijn raadsman mr. _____ loco mr. _____ advocaten te _____
- de derde beklagde _____ openbaar bestuur, in haar middelen van verdediging, voorgedragen door haar lasthebber ad hoc mr. _____ advocaat te _____

De tweede beklagde _____ was niet aanwezig, noch liet hij zich vertegenwoordigen.

2. Beknopt overzicht feiten

Na klacht (st. 6) werd door de politie _____ op 6 februari 2004 proces-verbaal opgesteld inzake het inbuizen van een gracht over een afstand van 40 meters en het aanbrengen van verharding naast de rijbaan. Dit werd uitgevoerd in de zomer van 2003 zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning. Er werd geen vergunning aangevraagd (st. 2-3). De klager stelde dat de grond niet meer kan afwateren, als gevolg van de uitgevoerde werken en er verstoring is van de drainage (st. 35).

Het perceel waarop de feiten zich afspeelden is volgens het gewestplan KB 28 december 1972 gelegen in agrarisch gebied, wat volgens het decreet houdende de ruimtelijke ordening geen kwetsbaar gebied is.

De tweede beklagde _____ verklaarde (st. 23)

dijkgraaf te zijn van de derde beklaagde. Hij stelde dat de werken werden uitgevoerd op vraag van die de buizen bij de derde beklaagde kocht. De werken, de inbuizing, werden uitgevoerd door de derde beklaagde. Het was verkeerstechnisch een verbetering voor het passeren van landbouwvoertuigen, vooral tijdens het bietenseizoen. Een regularisatie-aanvraag werd aangekondigd.

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd een herstellvordering ingeleid bij brief van 10 mei 2004. Deze herstellvordering strekt tot herstel in de oorspronkelijke toestand, namelijk:

- verwijderen van de verharding en de buizen;
- herstel van het terrein in de oorspronkelijke staat;
- vervoeren van de uitgebroken materialen naar een daarvoor erkende stortplaats.

Een dwangsom van 125 euro per dag werd gevorderd bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

3. Gegrontheid strafvordering

De gegevens van het strafdossier leveren voldoende het bewijs van het ten laste gelegde, zoals voorzien voor elk van de beklaagden.

Het staat vast dat de werken werden uitgevoerd zonder vereiste stedenbouwkundige vergunning. De werken werden op vraag van de eerste beklaagde uitgevoerd, zodat deze aan hem dienen te worden toegerekend. De werken werden uitgevoerd door de derde beklaagde, waarvan de tweede beklaagde de dijkgraaf is. Het blijkt dat deze beklaagden hun volle medewerking verleenden aan het plegen van de feiten, in volle kennis van het feit dat er geen stedenbouwkundige vergunning voorhanden was. Zowel de natuurlijke persoon als de rechtspersoon begingen een strafrechtelijk sanctioneerbare fout, zodat de feiten hen beiden dienen te worden toegerekend. Er is sprake van weten en willens gepleegde feiten, zodat de decumul van strafrechtelijke verantwoordelijkheid tussen de rechtspersoon en de natuurlijke persoon niet aan de orde is.

4. Straftoemeting

4.1

De feiten die voorwerp zijn van de tenlasteleggingen zoals voor elk van de beklaagden hiervoor omschreven, zijn voor elk van hen telkens de uitvoering van één ongeoorloofd besluit, gezien zij zodanig in verband staan dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient

derhalve voor die misdrijven telkens slechts één straf, de zwaarste, te worden uitgesproken.

4.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de eerste en de tweede beklaagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

4.3

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening en afvalstoffen respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren.

4.4

De eerste beklaagde is jaar. Hij heeft een onberispelijk strafrechtelijk verleden.

De tweede beklaagde is jaar. Hij heeft een vlekkeloos strafrechtelijk verleden.

De derde beklaagde is een openbaar bestuur (wet van 3 juni 1957 betreffende de polders – B.S. 21 juni 1957) dat over een blanco strafregister beschikt.

4.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

4.6

De rechtbank is van oordeel dat ter verwezenlijking van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting voor de beklaagden een geldboete de meest aangewezen straf is.

4.7

De veroordeling tot betaling van de vaste vergoeding is voor elke criminele, correctionele en politiezaak een verplichte aanvulling van

de strafrechtelijke veroordeling. Zij heeft een eigen karakter en is geen straf (zie: Cass. 9 november 1994, *J.T.*, 1995, 214, waarnaar wordt verwezen door: Gent, 3de kamer, 28 februari 2008, griffienr. *onuitg.*). Zij moet worden uitgesproken ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten, in het bijzonder ongeacht de omstandigheid dat de feiten dateren van vóór de inwerkingtreding van de wetsbepalingen die de rechter ertoe verplichten die vergoeding aan iedere veroordeelde op te leggen. Artikel 2 Sw. is op die bijdrage niet toepasselijk. In toepassing van artikel 6, eerste al. van de Programmawet II van 27 december 2006 en de artikelen 77, tweede lid en 79 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, bedraagt deze vergoeding, na indexatie, actueel 30,69 euro. De beklaagden worden elk veroordeeld tot dit bedrag.

5. Herstelvordering

5.1

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank.

De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten. Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. De hoven en rechtbanken zijn niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke

ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidtoetsing.

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd. Het teniet doen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtreding behoudt.

5.2

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de beschreven misdrijven een einde te stellen en legt aan de beklagde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen, zoals blijkt uit de uitvoerige motivering van deze herstellvordering (st; 27). De uitgevoerde inbuizingswerken en verhardingswerken zijn niet in functie van een agrarisch bedrijf, doch zijn integendeel uitgevoerd ten behoeve van een transportbedrijf van de eerste beklagde, gevestigd aan de overkant van de straat. Het zijn voor een agrarisch gebied zonevreemde handelingen, waardoor de agrarische bestemming van het gebied in gedrang komt.

5.3

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 125 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstellmaatregel. Er mag niet uit het oog worden verloren dat een ambtshalve uitvoering bijzondere kosten voor de gemeenschap zal veroorzaken, die door de effectieve dwang die uitgaat van de opgelegde dwangsom kan vermeden worden.

5.4

De herstellvordering werd ingeleid voor de inwerkingtreding van de

HRH (art. 149 §§1 en 2, 198bis DORO), zodat het vragen van advies aan deze raad niet vereist was en is.

Gezien de hiervoor in de tenlasteleggingen en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;
Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 186, 189, 190, 190ter, 194 en 195;
Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 50, 65, eerste lid, 66, 100;
Wet van 29 juni 1964, art. 1, 3;
Burgerlijk Wetboek, art. 1382, 1383.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK rechtdoende op tegenspraak voor de eerste en de derde beklaagde en bij verstek voor de tweede beklaagde.

VERKLAART de beklaagden schuldig aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A en B;

VEROORDEELT de beklaagden voor deze feiten samen elk tot een **geldboete van 500,00 euro**, vermeerderd met 40 deciemmen (x 5) gebracht op 2.500 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste en tweede beklaagde hierboven uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van telkens 60 dagen;

SPREEKT bovendien in hoofde van de beklaagden de verplichting uit om ELK een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 137,50 euro bedragend, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, namelijk éénmaal deze bijdrage lastens de beklaagde.

LEGT aan de beklaagden ELK bovendien een vergoeding op van 30,69 euro

VEROORDEELT de beklaagden solidair tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 167,33 euro.

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de veroordeelden en elk tot het herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed gelegen te binnen zes maanden vanaf huidig vonnis uit te voeren door het volgende:

- verwijderen van de verharding en de buizen;
- herstel van het terrein in de oorspronkelijke staat;
- vervoeren van de uitgebroken materialen naar een daarvoor erkende stortplaats.

ZEGT voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van 125,00 euro per dag vertraging in de nakoming dit bevel;

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
TWEDE FEBRUARI TWEEDUIZEND EN NEGEN.

Aanwezig:

alleenrechtsprekend rechter;
substituut-procureur des Konings;
griffier